

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Oliwia Kuter

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 grudnia 2021 r. w Warszawie

sprawy L. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania L. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 26 marca 2020r. znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje L. G. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 9 stycznia 2021r. do dnia 31 stycznia 2022r.,
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

dot. punktu 1 wyroku z 7 grudnia 2021 r.

L. G. 7 kwietnia 2020 r. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z 26 marca 2020 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący wskazał, że jego stan zdrowia pogarsza się, konieczne jest branie wielu leków przeciwbólowych, aby ubezpieczony mógł chodzić (k.3, 5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 26 maja 2020 r. **organ rentowy** wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, że odwołujący nie spełnia ustawowych przesłanek do przyznania renty, ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z 27 lutego 2020 r. nie został uznany za niezdolnego do pracy (odpowiedź na odwołanie k.6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony L. G. w dniu 25 października 2019 r. wniósł o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy wraz z informacją o okresach składkowych i nieskładkowych. Po dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w tym: dokumentacji z przebiegu leczenia od 2014 r. do 2019 r., zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących w dniu 21 października 2019 r. i w oparciu o przeprowadzone badanie lekarskie, lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z 24 grudnia 2019 r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Po złożeniu przez ubezpieczonego sprzeciwu od ww. orzeczenia został on skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z 27 lutego 2020 r. również uznała, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. W uzasadnieniu opinii

Komisja Lekarska ZUS wskazała, że dysfunkcja układu ruchu stwierdzona badaniem bezpośrednim i dokumentacją medyczną narusza sprawność organizmu w stopniu lekkim i nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z 24.12.2019 r. k.72 a.l.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 27.02.2020 r. k.76-77 a.l.r., dokumentacja medyczna załączona do akt organu rentowego).

Skarżoną decyzją z 26 marca 2020 r. znak: (...) organ rentowy odmówił L. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzję uzasadniono treścią orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 27 lutego 2020 r., według której ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. W decyzji wskazano nadto, że łączny staż składkowy i nieskładkowy ubezpieczonego wynosi 37 lat i 17 dni (decyzja z 26.03.2020 r. k.273 a.r.).

W toku postępowania wywołanego odwołaniem ubezpieczonego od decyzji z dnia 26 marca 2020 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy: kardiologa, internisty i neurologa celem ustalenia, czy odwołujący się jest zdolny czy też częściowo/całkowicie niezdolny do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polega.

W opinii z 14 lipca 2020 r. biegła sądowa z zakresu neurologii B. A. stwierdziła u odwołującego występowanie bólów głowy bez objawów ogniskowego uszkodzenia centralnego układu nerwowego, zespół bólowy kręgosłupa szyjnego, piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych, stan po urazie głowy w 2019 r., zmiany zwyrodnieniowe stanów kolanowych i nadciśnienie tętnicze. Zdaniem biegłej schorzenia te wymagają dalszego leczenia i rehabilitacji w okresach zaostrzeń dolegliwości w ramach zwolnień lekarskich, jednak nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych w rozumieniu rentowym (opinia biegłej B. A. k.39-40 a.s.).

Biegła sądowa z zakresu chorób wewnętrznych, diabetologii i angiologii E. R. w opinii z 13 kwietnia 2021r. wskazała, że stan zdrowia ubezpieczonego jest zdeterminowany wielochorobowością, na którą składają się choroba niedokrwienna serca i jej najgroźniejsza postać – zawał mięśnia serca, nadciśnienie tętnicze, choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią, zmiany zwyrodnieniowe, zwłaszcza stawów biodrowych – odwołujący został zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego stawu biodrowego prawego (endoproteza). Z uwagi na wystąpienie u L. G. zawału serca w dniu 9 stycznia 2021r., biegła oceniła, że jest całkowicie niezdolny do pracy w okresie od 9 stycznia 2021 r. do 31 stycznia 2022 r., tj. przez rok (opinia biegłej E. R. k.102-104 a.s.).

Prof. dr hab. med. W. S. – biegły sądowy kardiolog w opinii z 18 lipca 2021 r. wskazał, że u odwołującego od 2012 r. występowała choroba wieńcowa, zaś w styczniu 2021 r. uwidoczniła się progresja zmian w tętnicach wieńcowych, manifestująca się klinicznie ostrym zespołem wieńcowym, a w koronarografii krytycznym zwężeniem gałęzi przedniej zstępującej (LAD), wymagającym angioplastyki tej tętnicy z implantacją stentu DES. Całość obrazu klinicznego przemawiała za rozpoznaniem zawału podwiersrdziowego opisanego jako (...) (czyli bez uniesienia odcinka ST). W ocenie biegłego, odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy w okresie od wystąpienia zawału serca – 9 stycznia 2021 r. do 31 stycznia 2022 r. (opinia biegłego W. S. k.108-110 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dowody z dokumentów załączonych do akt rentowych, w szczególności dokumentacji medycznej odwołującego.

W ocenie Sądu wymienione wyżej dowody były wystarczające do wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności w sprawie i nie zachodziły przy tym wątpliwości wymagające usunięcia poprzez przeprowadzenia dodatkowych dowodów. Dokumenty załączone do akt sprawy zawierały podstawowe informacje pozwalające ustalić bazowe okoliczności składające się na stan faktyczny sprawy. Dokumenty przedłożone w sprawie nie były kwestionowane przez strony, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne i załączył do materiału dowodowego. Dowody te nie były kwestionowane przez strony postępowania, a mając na względzie charakter sprawy oraz brak zastrzeżeń do ich treści Sąd uwzględnił je w całości jako wiarygodne.

Ponadto, jak wskazano powyżej, ustalając stan faktyczny w zakresie stanu zdrowia odwołującego Sąd oparł się na opinii biegłych sądowych neurologa, internisty i kardiologa. W ocenie Sądu opinie te zostały sporządzone

w sposób rzetelny i fachowy, na podstawie udostępnionej w sprawie dokumentacji medycznej odwołującego. Sposób przedstawienia przez biegłych historii chorób odwołującego i przebiegu ich leczenia cechowała dostateczna szczegółowość i jednoznaczność. Wnioski biegłych co do stanu zdrowia odwołującego oraz stopnia naruszenia organizmu były dostatecznie uzasadnione i nie budziły zastrzeżeń Sądu. Co znamienne, opinie w zakresie, w jakim uznawały L. G. za całkowicie niezdolnego do pracy w okresie od 9 stycznia 2021 r. do 31 stycznia 2022 r. nie były kwestionowane przez żadną ze stron, w tym przez organ rentowy, mimo iż wnioski opinii były odmienne od orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia, czy L. G. spełnia warunki do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 291 – dalej jako ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Dodatkowo, zgodnie z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Na podstawie skarżonej decyzji z dnia 26 marca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując, że nie spełnia przesłanki wskazanej w art. 57 ustawy emerytalnej, gdyż Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z 27 lutego 2020 r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. W związku z wniesionym odwołaniem Sąd Okręgowy dokonał weryfikacji skarżonej decyzji w powyższym zakresie.

Z uwagi na charakter świadczenia w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy oraz przesłanek, jakie należy spełnić, aby uzyskać do niego prawo za kluczowe należało uznać rozstrzygnięcie, czy stan zdrowia odwołującego uzasadnia uznanie go za osobę niezdolną do pracy, czy też nie. Dokonanie oceny niezdolności do pracy osób ubezpieczonych następuje przy uwzględnieniu regulacji art. 12 ustawy emerytalnej, zgodnie z treścią którego niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej

z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Przepis art. 12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy – całkowitą i częściową. W myśl ww. przepisów osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania, zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo – lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Kierując się powyższym, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o opinię biegłych sądowych z zakresu neurologii, kardiologii oraz chorób wewnętrznych, diabetologii i angiologii i dokonana przez nich analizę dokumentacji medycznej celem ustalenia, czy stan zdrowia ubezpieczonego uzasadnia uznanie go za osobę niezdolną do pracy. Wynikiem tak przeprowadzonego postępowania była odpowiedź pozytywna w okresie od 9 stycznia 2021 r. do 31 stycznia 2022 r. Biegli internista i kardiolog w swoich opiniach wskazali, że odwołujący w styczniu 2021 roku doznał zaostrzenia objawów choroby wieńcowej, co skutkowało rozpoznaniem u niego zawału mięśnia serca. Biegli zgodnie oznaczyli początek całkowitej niezdolności L. G. do pracy na dzień 9 stycznia 2021 r. tj. dzień przebycia zawału, a także końcowy okres niezdolności do pracy, kiedy powinno nastąpić kolejne badanie orzecznicze – do 31 stycznia 2022 r. Mając na względzie kompleksowy i rzetelny charakter sporządzonych opinii biegłych Sąd podzielił ich wnioski orzecznicze w całości. Opinie zostały wydane na podstawie właściwych przesłanek (zaświadczeń o stanie zdrowia i przebytych leczeniach). Sąd miał przy tym na względzie, że opinie w zakresie stwierdzającym okresową całkowitą niezdolność odwołującego do pracy nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Z uwagi na konieczność łącznego spełnienia przesłanek z art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej Sąd przeanalizował, czy odwołujący spełnia warunek dotyczący osiągnięcia co najmniej pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego w dziesięcioleciu poprzedzającym złożenie wniosku o rentę (tj. okres od 25 października 2009 r. do 24 października 2019 r.). Mając na uwadze, że odwołujący był zatrudniony od 19 lipca 2011 r. do 31 maja 2013 r. w (...) Sp. z o.o., od 2 września 2013 r. do 24 stycznia 2014 r. w (...) Sp. z o.o., od 1 kwietnia 2014 r. do 24 kwietnia 2015 r. u G. P. (1) (...) Krajowy i (...) G. P. (2), od 11 czerwca 2015 r. do 31 listopada 2015 r. w K (...) Sp. z o.o., od 1 sierpnia 2016 r. do 24 listopada 2017 r. i od 5 kwietnia 2018 r. do 28 października 2019 r., a w okresach od 28 maja do 27 czerwca 2015 r., od 4 stycznia do 3 lutego 2016 r., od 10 marca do 16 kwietnia 2016 r., od 25 kwietnia do 7 czerwca 2016 r., od 29 czerwca do 29 lipca 2016 r., od 13 lutego do 13 marca 2018 r. realizował umowy zlecenia, Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący spełnia wymóg dotyczący pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego w okresie dziesięciu lat przed złożeniem wniosku o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. częściowo uwzględnił odwołanie L. G. i zmienił decyzję organu rentowego z 26 marca 2020 r. znak (...), przyznając odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 9 stycznia 2021 r. do 31 dnia stycznia 2022 r.